

Frelsende tro

Når vi læser om nogle af de troende fra den gamle pagts tid i Hebræerbrevet. kap. 11 er der ét forhold vi bør bemærke: Der nævnes ingen synd i deres liv. Når vi derimod læser i GT om de samme personer hører vi om deres fald i synd som gjorde dem skyldige for Gud og som trak smertelige spor i deres liv. Tænk på f.eks. David.

Skønt de lever i gammeltestamentlig tid, er de inde i den nye pagts virkelighed om hvilken vi ved at "Jeg husker ikke længere på deres synd og på deres lovbrud." Hebr. 10,17. Hebræerbrevet lader os i kap. 11 se troens fædre fra Guds synsvinkel. Når Han siger at han ikke husker på deres synd længere og at han tilgiver dem, så er det som Guds ord siger!

Lad også os tænke på det nu. Du som tror på Jesus kan i kraft af evangeliet regne med at Gud har glemt din skyld og synd.

I det følgende vil jeg gerne fremhæve træk ved troen ud fra enkelte personlige eksempler der omtales i Hebr. kap.11.

Abraham Hebr. 11,8

Abraham fik et løfte af Gud da han var sammen med sin familie i Kanan. Jf. 1 Mos. 12,1-3. Løftet gjaldt noget der ikke var en synlig realitet endnu, nemlig at han skulle blive til et folk i et bestemt land, Kana'an. Dertil kom at Gud lovede ham sin velsignelse.

Abraham handlede på dette løfte, dvs. han tog imod det. Han drog af sted, men han vidste ikke hvor han kom hen.

Troen er tillid til det Gud siger om en virkelighed Abraham ikke ser udfoldet, men som han overbevises om er sand. Troen er ikke noget inden i et menneske, men er dets tillidsfulde indstilling til Gud når han vil give noget. Derfor skal man ikke lede efter troen i sig selv, men lytte efter Guds løfte og takke for det, nøjagtig som det lyder.

Troen er den tillid til Gud hvorved han frelser et menneske og dermed begynder et helt nyt liv. Uden tro er det ikke muligt at behage Gud. Hvilke gerninger ville tælle og skaffe mig fred med Gud? Ingen! Nøgen, lille og svag kan troen være. Pint af tvivl og mørke, men den lytter kun til Guds ord og følger det blindt, for den er overbevisning om det der ikke ses endnu.

Abel. Hebr. 11,4-6

I Abels tilfælde lærer vi noget om sammenhængen mellem tro og helliggørelse. Om Abel står, at han frembar et rigere offer end sin bror Kain.

I v4 hører vi at Abels offergave blev accepteret af Gud ikke fordi det var et dyre offer af det førstefødte og at Kains offergave ikke blev forkastet fordi den "kun" var en gave af afgrøderne. Nej, hvorfor blev Abels offer modtaget af Gud? Fordi forudsætningen var på plads. Han handlede "i tro" v4. Det står der ikke om Kain. Sådan som personen er, bliver hans offergaver, ligesom træets frugt bliver som træet er i forvejen. V4 siger ikke at Abel blev retfærdig ved sin offergave, men hans offergave viste at han var retfærdig, inden han ofrede.

Abel skal vi lægge mærke til fordi han viser man ikke frelses ved troens frugter, gerninger og helliggørelse, men alene ved den tro der er fast tillid til Guds ord. Måske kan Gud og mennesker bevidne meget stort og godt i dit liv. Men intet af dette gør dig retfærdig for Gud. Det kan højst bevidne at du er retfærdig i forvejen.

Enok Hebr.11,5

Også Enok levede og handlede ”i tro” I 1. Mos. 5,22-24 bruges udtrykket om ham at han ”vandrede med Gud” to gange. I Judas v14-15 tales der om Enok som en domsprofet der taler dom til sine landsmænd om den kommende straf fra Gud. Enok har levet i en åndeligt mørk tid forholdsvis tæt på den dom han havde talt om skulle komme, nemlig syndfloden. Han lærer os i glimt at tro er en vandring med Gud også hvor der er få der vil vandre samme vej med samme Gud. Enoks tro var bevidnet i udholdenhed og tålmodighed. Netop udholdenhed omtales i Hebr.10,36 som noget troen har brug for at opnå det der er lovet. Sådan skal vi også i dag vandre med Gud dag for dag. Vejen til himlen kan kun gås i små stykker og vi forstår kun vejen stykkevis. Lys over vejen får vi kun for en dag ad gangen, men hvad betyder det når Herren går ved vor side?

Enoks tro var hans grundindstilling til Gud. Hans livs fundament. Om Enok står at ”han blev taget bort for at han ikke skulle se døden” I 1 Mos. 5,24 står der hvem der tog Enok bort. Gud, som gik ved siden af ham. At dø som et troende menneske er at blive taget bort af Gud og ind til Gud. Jesus siger at ”Enhver som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø” Joh. 11,26. Lige bag dødens dør står den levende Jesus og tager sin bror eller søster bort til sig.

Troens livsløb

Det kristne liv kan betegnes som en vandring, men også som et løb. Hebr. 12,1 Hebræerbrevet har i 6,12 formanet læserne til at efterligne de der ved tro og tålmodighed arver det Gud har lovet dem. Tålmodighed er en af troens frugter jf Gal. 5,22. Også udholdenhed er helt afgørende for en kristen. Om Moses siges i Hebr.11,27: ”Han holdt ud, for det var som om han så den usynlige” I Hebr.12,7 forbindes denne helt nødvendige udholdenhed med Guds opdragende tugt. Udholdenheden er en gave fra Gud som han giver sine sønner og døtre, men Gud har valgt at give os denne gave i en indpakning som den syndig natur ikke bryder sig om og ikke kan forstå. Den form Gud anvender kommer frem gennem udtryk som ”opdragelse,” ”irettesættelse,” ”straf” og ”tugt” 12,5-6.

I det lys skal vi forstå det der siges om Guds tugt. Guds tugt er ikke udtryk for Guds straf af synden, men i tugten ligger en hjælp mod synden. Synden har ifølge 12,1 en evne til at omklamre og hindre mit løb mod målet. Synd binder og ødelægger. Fordi du er et ægte Guds barn finder Gud dig så betydningsfuld at han vil arbejde med at hjælpe dig i det løb du har foran dig. Men da må han ofte gøre noget med dig som i øjeblikket opleves som ondt eller svært.

Når en kristen har syndet mod et andet menneske og bliver klar over det, opleves det af en sund kristen som smertefuldt. Man får en byrde.

Har jeg en periode stølet alt for meget på egne ressourcer uden bøn til Gud, har jeg glemt at søge Gud i Ordet eller ikke givet mig tid til det, straffer Gud mig med et dødt og koldt hjerte og kan fjerne glæden fra mig. Hvis jeg hævder mig selv, kredser om mig selv, overgiver Gud mig en tid til mig selv. Da bliver det mørkt i sind og hjerte. Det kan være Gud lader mig få det svært i familie, blandt venner eller kolleger fordi jeg har glemt at kæmpe mod synden, der fylder mere og mere i alle relationerne. Da er det udtryk for stor nåde fra Gud at han lader mig side i mørke og smerte.

Umærkeligt kan der ske det for et Guds barn at han sover ind i synden. Gud ser det bedre end os. Det er vor redning. Netop fordi vi er hans børn ved troen vil han tugte os.

Tugt er ikke et fremmedlegeme for troen, men troens gode og nådige hjælper på vejen til himlen.

Så lyder der en opfordring til at styrke de synkende hænder og kraftløse knæ og gå den lige vej mod målet Hebr. 12,13b. En og anden troende kunne tænkes under Guds tugt at være ved at miste modet. Derfor: Tænk på Jesus, han som ikke bare er troens begynder og banebryder men også den der fuldender. 12,2

Thomas Wind